

RATIO DECIDENDI –
ЄДНІСТЬ ТА СТАЛІСТЬ СУДОВОЇ ПРАКТИКИ*

Науковий коментар до правової позиції

Олег Посикалюк

кандидат юридичних наук, доцент,
перший заступник головного редактора

НАУКОВИЙ КОМЕНТАР
РІШЕННЯ СУДУ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ
У СПРАВІ “КОМПАНІЯ ГУГЛ СПЕЙН СЛ І ГУГЛ ІНК
ПРОТИ ІСПАНСЬКОГО АГЕНТСТВА ІЗ ЗАХИСТУ ДАНИХ
(AEPD) І МАРІО КОСТЕХА ГОНСАЛЕСА”
(щодо права бути забутим)

Суд Європейського Союзу (далі – Суд ЄС) 13 травня 2014 р. у справі “Компанія Гугл Спейн СЛ і Гугл ІНК проти Іспанського агентства із захисту даних (AEPD) і Маріо Костеха Гонсалеса”¹ сформулював правову позицію, відповідно до якої фізична особа може вимагати, щоб інформація, яка стосується її особисто, більше не відображалася у результатах пошуку, зробленого на основі її імені. Фактично цим рішенням Суд ЄС визнав за суб’єктом персональних даних так зване “право бути забутим”. Такий висновок мав значення не лише для вирішення конкретної справи, а й зумовив вжиття заходів загального характеру. Зокрема, Google 29 травня 2014 р. запровадив процедуру подання офіційних запитів на видалення результатів пошуку (“*Personal Information Removal Request*”)². Станом на кінець квітня 2019 р. було отримано понад 800 тис. запитів, за наслідками розгляду яких було видалено з результатів пошуку понад 1 млн URL-адрес.

* Рубрика функціонує під егідою Юридичного порталу *RATIO DECIDENDI*.

¹ Google Spain SL and Google Inc. v Agencia Española de Protección de Datos (AEPD) and Mario Costeja González: Judgment of the Court (Grand Chamber), 13 May 2014 <<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=CELEX%3A62012CJ0131>> (accessed: 13.04.2019).

² Personal Information Removal Request Form (google.com) <https://www.google.com/webmasters/tools/legal-removal-request?complaint_type=rtbf&hl=en&trd=1&pli=1> (accessed: 13.04.2019).

Фактичні обставини справи

У 2010 р. М. Костеха Гонсалес звернувся до Іспанського агентства із захисту персональних даних зі скаргою на пошуковий сервіс “Google”. Заявник вимагав, щоб оператор пошукової системи видалив результати пошуку, які виводили користувачів на дві інтернет-сторінки однієї з газет, яка у 1998 р. розмістила матеріал про накладення арешту на будинок М. Костеха Гонсалеса через несплату ним заборгованості. Агентство визнало, що результати пошуку створювали негативне враження про заявника, і зобов’язало оператора пошукової системи видалити необхідні посилання із результатів пошуку. Іспанське представництво компанії Google, а також материнська компанія Google Inc. оскаржили це рішення до Верховного суду Іспанії. У подальшому справа була направлена іспанським судом на розгляд до Суду ЄС для отримання попереднього рішення.

Аргументація правової позиції

89. У цій справі суд, по суті, має дати відповідь на запитання, чи слід тлумачити статтю 12 (b) і підпункт (a) частини першої статті 14 Директиви 95/46 як такі, що дозволяють суб’єкту персональних даних вимагати від оператора пошукової системи вилучити зі списку результатів, що відображаються як результат пошуку, зробленого на основі його імені, посилання на веб-сторінки, законно опубліковані третіми особами, і містять достовірну інформацію, що стосується суб’єкта, на тій підставі, що ця інформація може завдати шкоди йому або він бажає, щоб вона була “забута” через певний час.

По суті правова позиція стосується “права бути забутим” (“право на забуття”, “право на стирання”, “право на видалення інформації”, “право забувати”, “*right to be forgotten*”, “*right to erasure*”, “*right to oblivion*”, “*droit à l’oubli*”), під яким слід розуміти спеціальний цивільно-правовий спосіб захисту особистих немайнових прав фізичної особи, спрямований на захист таємниці минулого і життєвий спокій того, хто вирішив не присвячувати себе публічним справам³. Наприклад, втручанням в особисте життя буде стаття, де оприлюднюються факти із сучасного життя особи, яка була учасником трагедії, про яку повідомлялося близько 15 років тому. Також учасник судового процесу, який став відомим завдяки висвітленню судового засідання у засобах масової інформації, як тільки суспільний інтерес до такої інформації перестане виправдовувати її пови-

³ Більш детально див.: О Посикалюк, *Особисті немайнові права фізичних осіб в романській, германській, англо-американській системах приватного права* (НДІ приват права і підприємництва НАПрН України 2011) 101-2.

домлення, може доводити своє право на забуття⁴. Так само цей спосіб захисту є застосовним особами, які в минулому вчинили злочини, що набули суспільного розголосу, оскільки зазначається, що порушенням особистих немайнових прав буде публікація в газеті статті про вбивство, яке мало велике значення 20 років тому, якщо стаття виходить за межі суспільного інтересу, або потреб дослідження історія, або інформування суспільства⁵.

Право бути забутим або окремі його елементи знаходять свій прояв у правових системах різних країн Європейського Союзу. Так, Франція вперше визнала право бути забутим наприкінці 1970-х років як право фізичних осіб вимагати видалення персональних даних, коли дані більше не є адекватними. У цій країні право бути забутим також використовується як спосіб забезпечення реабілітації, надаючи засудженим, які вважаються реабілітованими згідно з законом, право пізніше заперечувати проти опублікування статей, що містять інформацію про їх злочини та вирок⁶. Крім того, у 2010 р. тут була прийнята Хартія про право бути забутим, яка стала першою спробою уряду Франції “вбудувати” концепцію “права бути забутим” у мережі Інтернет у національну систему права⁷.

В Італії “право бути забутим” розглядається судовою практикою насамперед із погляду права кожного громадянина на видалення з архіву новин певних біографічних фактів, здатних завдати шкоди його честі або репутації, якщо ці факти перестають бути актуальними або не становлять громадський інтерес, або на нерозповсюдження (без певних причин) інформації про своє минуле засудження⁸. Проте на практиці Касаційний суд Італії заявив у 2012 р. у справі, що стосується права бути забутим в інтернет-газетах, що пошукові системи повинні розглядатись як прості посередники, які не мають жодного зобов'язання вилучати посилання на оскаржувані веб-сторінки⁹, що є кроком назад у дебатах щодо запровадження права бути забутим.

⁴ H Beverley-Smith and A Ohly and A Lucas-Schloetter, *Privacy, Property and Personality: Civil Law perspectives on Commercial Appropriation* (Cambridge University Press 2005) 178.

⁵ Charlotte Waelde (ed), ‘Property, Privacy and Personality Research Stream. Comparative Aspects of Personality Rights: Research Project and Case Studies’ [2004] 1(1) SCRIPT-ed 6–11.

⁶ Ioana Stupariu, ‘Defining the Right to Be Forgotten: A Comparative Analysis between the EU and the US’ (March 27, 2015) <<http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.2851362>> (accessed: 13.04.2019).

⁷ V Serohin, ‘“The Right to Be Forgotten” as an Element of the Data Privacy’ (2015) 4 European Reforms Bulletin 162.

⁸ V Serohin, ‘“The Right to Be Forgotten” as an Element of the Data Privacy’ (2015) 4 European Reforms Bulletin 162.

⁹ Ioana Stupariu, ‘Defining the Right to Be Forgotten: A Comparative Analysis between the EU and the US’ (March 27, 2015) <<http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.2851362>> (accessed: 13.04.2019).

У Німеччині право бути забутим визнається проявом загального особистого немайнового права (“*Allgemeine Persönlichkeitsrecht*”¹⁰), найчастіше стосується випадків засуджених злочинців, чия реінтеграція переважає інтереси суспільства знати про їх кримінальне минуле¹¹. Таким чином, право бути забутим спрямовано на обмеження згадування знову подій, що відбулися в минулому, але не змінює законність вже опублікованих статей, які залишаються доступними.

90. *Google Spain, Google Inc.*, уряди Греції, Австрії та Польщі, а також Комісія вважають, що на це питання слід відповісти негативно. *Google Spain, Google Inc.*, Польський уряд та Комісія стверджують у цьому зв’язку, що стаття 12 (b) і підпункт (a) першого пункту статті 14 Директиви 95/46 надають суб’єкту персональних даних права лише у випадку, якщо така обробка є несумісною з директивою або на переконливих законних підставах, що стосуються конкретної ситуації, а не тільки тому, що він вважає, що обробка може завдати йому шкоди або він бажає, щоб оброблювані дані канули в лету. Уряд Греції та Австрії стверджують, що суб’єкт персональних даних повинен звернутися до видавця відповідного веб-сайту.

91. За словами пана М. Костеха Гонсалеса та урядів Іспанії та Італії, суб’єкт персональних даних може виступати проти індексації персональних даних, що його стосуються, пошуковою системою, якщо їх розповсюдження через пошуковий механізм завдає шкоди йому та його основним правам на захист персональних даних і приватного життя, яке охоплює “право бути забутим”, – перевищує законні інтереси оператора пошукової системи та суспільний інтерес в свободі інформації.

Необхідність запровадження права суб’єкта персональних даних на забуття пояснюється насамперед сучасним рівнем розвитку інформаційних технологій. Так, якщо інформація оприлюднена в мережі Інтернет, то її поширення фактично не має територіальних кордонів, а до ступ до неї не обмежений жодними часовими межами і потребує лише загальнодоступного технічного пристрою та підключення до мережі. Унаслідок цього персональні дані, розміщені в мережі Інтернет, можуть здійснювати всеохоплюючий вплив на приватну та (або) публічну сферу життя фізичної особи, що значно перевищує можливі наслідки від опублікування таких даних виключно в іншій, наприклад, паперовій формі. Пошукові системи, зі свого боку, значно спрощують доступ-

¹⁰ Див. детальніше: О Посикалюк, ‘Загальне особисте немайнове право (“*allgemeine Persönlichkeitsrecht*”) за німецьким цивільним правом’ (2010) 3 *Право України* 253-9.

¹¹ Ioana Stupariu, ‘Defining the Right to Be Forgotten: A Comparative Analysis between the EU and the US’ (March 27, 2015) <<http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.2851362>> (accessed: 13.04.2019).

ність таких даних для будь-якого користувача інтернету, сприяючи ще більшому їх поширенню.

92. Що стосується статті 12 (b) Директиви 95/46, застосування якої підлягає умові, що обробка персональних даних є несумісною з директивою, слід нагадати, що така несумісність може виникнути не тільки через те, що такі дані є неточними, а й, зокрема, також із того факту, що вони є неадекватними, недоречними або надмірними стосовно цілей обробки, що вони не оновлюються або що вони зберігаються довше, ніж це необхідно, якщо вони не повинні зберігатися в історичних, статистичних або наукових цілях.

Суд ЄС в аргументації цього рішення виходив із того, що право бути забутим, хоч прямо і не закріплено в Директиві 95/46/ЄС “Про захист фізичних осіб при обробці персональних даних і про вільне переміщення таких даних” від 24 жовтня 1995 р. (далі – Директива 95/46/ЄС)¹², що діяла на момент розгляду справи, але впливає зі змісту її положень. Зокрема, у Директиві 95/46/ЄС передбачені такі елементи права бути забутим:

- неточні чи неповні персональні дані, з урахуванням цілей, заради яких вони були зібрані чи заради яких вони надалі обробляються, повинні стиратися чи виправлятися (п. “d” ч. 1 ст. 6);
- персональні дані повинні зберігатися у формі, що дає змогу встановлювати особу суб’єктів даних не довше, ніж це необхідно для цілей, заради яких дані були зібрані чи заради яких вони надалі обробляються (п. “e” ч. 1 ст. 6);
- право суб’єкта даних вимагати, залежно від випадку, виправлення, стирання чи блокування даних, обробка яких не відповідає положенням Директиви 95/46/ЄС, зокрема через неповноту чи неточність даних (п. “b” ч. 1 ст. 12);
- право суб’єкта даних вимагати повідомлення третім особам, яким були надані дані, про будь-яке виправлення, стирання чи блокування, якщо це можливо чи не вимагає непропорційних зусиль (п. “c” ч. 1 ст. 12);
- право суб’єкта даних заперечувати на безсумнівних законних підставах, пов’язаних із його конкретною ситуацією, проти обробки даних, які його стосуються, внаслідок чого такі дані не можуть використовуватися в розпочатій контролером обробці (п. “a” ч. 1 ст. 14).

¹² Про захист фізичних осіб при обробці персональних даних і про вільне переміщення таких даних: Директива 95/46/ЄС Європейського Парламенту і Ради від 24 жовтня 1995 р. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_242> (дата звернення: 13.04.2019).

Аналогічні положення містяться також і в Законі України “Про захист персональних даних”¹³, зокрема, право суб’єкта персональних даних пред’являти вмотивовану вимогу щодо знищення своїх персональних даних будь-яким володільцем та розпорядником персональних даних, якщо ці дані обробляються незаконно чи є недостовірними (п. 6 ч. 2 ст. 8 та ст. 15). Крім того, право бути забутим знаходить своє підтвердження і в практиці Європейського суду з прав людини¹⁴. Нині право бути забутим отримало своє нормативне закріплення на рівні ст. 17 “Право на стирання (‘право бути забутим’)” Загального регламенту про захист даних¹⁵.

93. Як впливає з вимог, викладених у статті 6 (1) (с)–(е) Директиви 95/46, навіть спочатку законна обробка точних персональних даних може з часом стати несумісною з директивою, якщо такі дані більше не потрібні у світлі цілей, для яких вони були зібрані або оброблені. Це стосується, зокрема, тих випадків, коли вони виявляються неадекватними, невідповідними або не є більше релевантними, або надмірними стосовно цих цілей і з урахуванням часу, що минув.

94. Отже, якщо після запиту суб’єкта персональних даних згідно зі статтею 12 (b) Директиви 95/46 буде встановлено, що включення до списку результатів, що відображаються після пошуку, зробленого на підставі його ім’я, посилання на веб-сторінки, які опубліковані на законних підставах третіми сторонами і містять правдиву інформацію, що стосується суб’єкта персональних даних, на цей момент є несумісними зі статтею 6 (1) (с)–(е) директиви, оскільки ця інформація виявляється, враховуючи всі обставини справи, неадекватною, невідповідною або нерелевантною, або надмірною щодо цілей відповідної обробки, що здійснюється оператором пошукової системи, інформація та посилання, що містяться в переліку результатів, повинні бути стерті.

95. Що стосується запитів, передбачених статтею 12 (b) Директиви 95/46, що ґрунтується на підтвердженні виконання умов, викладених у статті 7 (f) цієї Директиви та вимозі відповідно до підпункту (a) першого пункту статті 14 директиви, слід зазначити, що в кожному випадку обробка персональних даних повинна бути дозволена відповідно до статті 7 на весь період, протягом якого вона здійснюється.

¹³ Про захист персональних даних: Закон України від 1 червня 2010 р. № 2297-VI <<https://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2297-17>> (дата звернення: 13.04.2019).

¹⁴ Див. детальніше: Case of M. M. v. The United Kingdom, Application No. 24029/07. 13 November 2012 <<http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-114517>> (accessed 13.04.2019); Case of Österreichischer Rundfunk v. Austria Application No. 35841/02. 7 December 2006 <<http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-78381>> (accessed: 13.04.2019); Case of Rotaru v. Romania, App. No. 28341/95. 4 May 2000 <<http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-58586>> (accessed: 13.04.2019); Case of Segerstedt-Wiberg and others v. Sweden, Application No. 62332/00. 6 June 2006 <<http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-75591>> (accessed: 13.04.2019).

¹⁵ Про захист фізичних осіб у зв’язку з опрацюванням персональних даних і про вільний рух таких даних, та про скасування Директиви 95/46/ЄС (Загальний регламент про захист даних): регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2016/679 від 27 квітня 2016 р. <<https://www.kmu.gov.ua/storage/app/media/uploaded-files/es-2016679.pdf>> (дата звернення: 13.04.2019).

96. З огляду на вищевикладене, при оцінці таких запитів, спрямованих на оскарження такої обробки, яка розглядається в цьому провадженні, слід, зокрема, перевірити, чи має суб'єкт персональних даних право, щоб інформація, яка стосується його особисто, повинна, на цей момент, більше не пов'язуватись з його ім'ям у списку результатів, відображених після пошуку, зробленого на основі його імені. У зв'язку з цим слід зазначити, що для того, щоб знайти таке право, не є необхідним, щоб включення цієї інформації до списку результатів спричинило шкоду суб'єкту даних.

Суд ЄС встановив такі умови здійснення суб'єктом персональних даних права бути забутих: 1) спірні персональні дані стосуються суб'єкта персональних даних; 2) персональні дані є достовірними; 3) такі персональні дані оприлюднені в мережі Інтернет; 4) оприлюднення персональних даних відбулося на законних підставах; 5) з урахуванням часу, що минув після оприлюднення, та інших обставин справи, персональні дані виявилися неадекватними, невідповідними або нерелевантними, або надмірними. При цьому заподіяння суб'єкту персональних даних шкоди, як моральної, так і майнової, не є обов'язковою умовою.

У подальшому Загальний регламент про захист даних визначив підстави стирання персональних даних: 1) немає більше потреби в персональних даних для цілей, для яких їх збирали чи іншим чином опрацювали; 2) суб'єкт даних відкликає згоду, на якій ґрунтується обробка, та якщо немає іншої законної підстави для опрацювання; 3) суб'єкт даних заперечує проти обробки персональних даних, зокрема й профайлінгу та в цілях прямого маркетингу, і немає жодних першочергових законних підстав для обробки; 4) персональні дані оброблялися незаконно; 5) персональні дані необхідно стерти для дотримання встановленого законом зобов'язання; 6) персональні дані збирали в зв'язку з пропонуванням послуг інформаційного суспільства, на підставі згоди суб'єкта персональних даних, яку він надав будучи дитиною, та не повністю усвідомлюючи ризики, пов'язані з їх обробкою (п “а”–“f” ч. 1 ст. 17).

97. Оскільки суб'єкт персональних даних може, зважаючи на свої основні права згідно зі статтями 7 і 8 Хартії, вимагати, щоб ця інформація більше не була доступна для широкої громадськості шляхом її включення до такого списку результатів, впливає, що ці права, як правило, переважають не тільки економічні інтереси оператора пошукової системи, а й інтерес широкої громадськості до отримання такої інформації під час пошуку, що стосується імені суб'єкта персональних даних. Проте у випадку, якщо б із конкретних причин, таких як роль суб'єкта персональних даних у суспільному житті, буде встановлено, що втручання

в його основні права виправдовується переважним інтересом широкої громадськості в доступі до такої інформації, шляхом включення до переліку результатів.

98. Щодо ситуації, подібної до тієї, що розглядається в цьому провадженні, що стосується відображення, у списку результатів, які отримує користувач Інтернету, здійснюючи пошук за допомогою сервісу *Google* на основі імені суб'єкта персональних даних, посилань на сторінки он-лайнних архівів щоденної газети, які містять оголошення, в яких згадується ім'я суб'єкта персональних даних, і що стосуються аукціону нерухомості, пов'язаного з провадженням у справі про внесення коштів на соціальне забезпечення, враховуючи чутливість для особистого життя суб'єкта персональних даних інформації, що міститься в цих оголошеннях, та того факту, що їх перша публікація відбулася 16 років тому, суб'єкт персональних даних наділяється правом, щоб ця інформація більше не була пов'язана з його ім'ям за допомогою такого списку. Відповідно, оскільки в цьому випадку не існує особливих причин, що підтверджують переважний інтерес громадськості в тому, щоб у контексті такого пошуку отримати доступ до цієї інформації, суб'єкт персональних даних може, відповідно до статті 12 (b) і підпункту (a) першого пункту статті 14 Директиви 95/46, вимагати вилучення цих посилань зі списку результатів.

Право бути забутим як можливість суб'єкта персональних даних вимагати їх видалення ґрунтується на основоположних правах людини, зокрема закріплених у ст. 7 “Повага до приватного і сімейного життя” та ст. 8 “Захист персональних даних” Хартії основних прав Європейського Союзу¹⁶. Однак право бути забутим не є абсолютним та може бути обмежено у випадках, передбачених законом. Так, у ч. 3 ст. 17 Загального регламенту про захист даних передбачено, що вимога суб'єкта персональних даних про їх видалення не задовольняється залежно від ступеня необхідності в обробці: а) для реалізації права на свободу вираження поглядів та свободу інформації; б) для дотримання встановленого законом зобов'язання, що вимагає обробки персональних даних згідно із законодавством, або для виконання завдання в суспільних інтересах або здійснення офіційних повноважень, покладених на володільця персональних даних; с) на підставах суспільного інтересу в сфері охорони суспільного здоров'я, зокрема й для цілей моніторингу та попередження, запобігання або контролю за інфекційними захворюваннями та іншими серйозними загрозами для здоров'я.

¹⁶ Хартія основних прав Європейського Союзу від 7 грудня 2000 р. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_524> (дата звернення: 13.04.2019).

Робоча група із захисту фізичних осіб при обробці персональних даних (Робоча група за статтею 29)¹⁷ розробила низку критеріїв, які необхідно враховувати при розгляді вимоги суб'єкта персональних даних про видалення результатів пошуку, які містять інформацію про нього, відповідно до права бути забутим:

1. Чи стосуються результати пошуку суб'єкта персональних даних і чи відображаються такі результати на підставі пошуку за ім'ям суб'єкта даних? При цьому термін “ім'я” не слід тлумачити вузько та обмежувати його, власне, офіційним ім'ям. Наприклад, у запиті на видалення результатів пошуку *Google* є можливість вказувати одразу кілька імен, зокрема дівоче прізвище. Аналогічно повинно вирішуватися питання щодо використання псевдонімів (вигаданих імен) як пошукових запитів.

2. Чи відіграє суб'єкт персональних даних значну роль у суспільному житті? Чи є суб'єкт персональних даних публічною особою? Публічні особи – це особи, які займають державні посади та (або) використовують державний ресурс, а також усі ті, хто відіграє певну роль у громадському житті, чи то в галузі політики, економіки, мистецтва, соціальної сфери, спорту чи будь-якій іншій сфері¹⁸. Публічні особи неминуче відкриваються для прискіпливого висвітлення їх слів та вчинків і повинні це усвідомлювати. Також це стосується використання імені та зображення публічної особи при висвітленні інформації, що стосується її діяльності. Так, суспільні і державні інтереси вимагають, щоб особи, які не виконують свої професійні обов'язки, називалися “своїм ім'ям” із повідомленням справжніх прізвищ¹⁹.

3. Чи є суб'єкт персональних даних неповнолітнім? Право бути забутим є доцільним, зокрема, коли суб'єкт даних надав свою згоду, будучи дитиною, та не був повністю обізнаним про ризики, пов'язані з опрацюванням, а пізніше хоче видалити такі персональні дані, особливо з мережі Інтернет. Суб'єкт даних повинен мати можливість реалізовувати таке право, незважаючи на той факт, що він більше не є дитиною.

4. Чи відповідають персональні дані дійсності? Право бути забутим стосується достовірних персональних даних. Персональні дані, які не

¹⁷ Guidelines on the implementation of the Court of Justice of the European Union judgment on “Google Spain and inc. v. Agencia Española De Protección De Datos (AEPD) and Mario Costeja González” C-131/12, Adopted on 26 November 2014 by the Article 29 Data Protection Working Party <<https://www.pdpjournals.com/docs/88377.pdf>> (accessed: 13.04.2019).

¹⁸ Резолюції 1165 (1998) Парламентської Асамблеї Ради Європи про право на недоторканість приватного життя <<https://cedem.org.ua/library/rezolyutsiya-1165-1998-pravo-na-pryvattnist>> (дата звернення: 13.04.2019).

¹⁹ Більш детально див.: О Посикалюк, ‘Суспільно необхідна інформація як межа здійснення та захисту особистих немайнових прав фізичних осіб’ (2012) 4 Університетські наукові записки 148-9.

відповідають дійсності, підлягають заміні, яка проводиться невідкладно з моменту встановлення невідповідності.

5. Чи є персональні дані релевантними та ненадмірними? Релевантність тісно пов'язана з давністю персональних даних. Залежно від обставин справи інформація, яка була опублікована давно, наприклад, 15 років тому, може бути менш актуальною, ніж інформація, яка була опублікована 1 рік тому. Важливим також є те, чи належить інформація, що містить персональні дані, до тверджень про факт чи оціночних суджень. Так, надмірними можуть бути визнані оціночні судження, висловлені в брутальній, принизливій чи непристойній формі, що принижує гідність, честь чи ділову репутацію, або твердження про факт, які виявилися фактично неточними.

6. Чи належать персональні дані до так званих “чутливих даних”, тобто даних про расове або етнічне походження, політичні, релігійні або світоглядні переконання, членство в політичних партіях та професійних спілках, засудження до кримінального покарання, а також даних, що стосуються здоров'я, статевого життя, біометричних або генетичних даних? Ці категорії даних мають вищий рівень захисту, ніж “звичайні”.

7. Чи оновлюються дані? Чи є дані доступними довше, ніж це необхідно для цілей обробки? Тобто інформація, яка не є достатньо актуальною, і яка стала неточною, оскільки вже застаріла, може, з урахуванням інших обставин справи, підлягати видаленню з результатів пошуку.

8. Чи зазнає суб'єкт персональних даних шкоди внаслідок їх обробки? Попри те, що така шкода не визнається умовою права бути забутим, але її наявність значно впливає на встановлення балансу між інтересами суб'єкта персональних даних та суспільним інтересом в отриманні інформації.

9. Чи створює інформація, що містить персональні дані, ризики для суб'єкта персональних даних, таких як крадіжка персональних даних чи переслідування?

10. Яка була підстава для обробки персональних даних чи надав суб'єкт персональних даних згоду на їх обробку?

Перелік таких критеріїв може бути продовжено з обов'язковим врахуванням усіх обставин справи.

Зміст правової позиції

100. На цих підставах Суд (Велика палата) вирішує:

3. Стаття 12 (b) і підпункт (a) частини першої статті 14 Директиви 95/46 повинні тлумачитися як такі, що з метою дотримання прав, викладених у цих положеннях, та при фактичному дотриманні встановлених від-

повідно до цих положень умов, оператор пошукової системи зобов'язаний видалити зі списку результатів, що відображаються після пошуку, зробленого на основі імені людини, посилання на веб-сторінки, які опубліковані третіми особами і містять інформацію, що стосується цієї людини, також у випадку, коли це ім'я або інформація не стирається заздалегідь або одночасно з цих веб-сторінок, і навіть, залежно від обставин, коли сама публікація на цих сторінках є законною.

4. Стаття 12 (b) і підпункт (a) частини першої статті 14 Директиви 95/46 повинні тлумачитися як такі, що при оцінці умов застосування цих положень, між іншим, має бути перевірено, чи суб'єкт персональних даних має право, щоб інформація, що стосується його особисто, на цей момент, повинна більше не бути пов'язана з його ім'ям у списку результатів, що відображаються після пошуку, зробленого на основі його імені, без необхідності, щоб таке включення даної інформації до цього списку спричинило шкоду суб'єкту персональних даних. Оскільки суб'єкт персональних даних може, у світлі своїх основних прав, передбачених статтями 7 і 8 Хартії, вимагати, щоб ця інформація більше не була доступною для широкої громадськості шляхом її включення до такого списку результатів, права переважають, як правило, не тільки економічні інтереси оператора пошукової системи, а й інтерес широкої громадськості в доступі до цієї інформації під час пошуку, пов'язаного з ім'ям суб'єкта даних. Проте у випадку, якщо б з конкретних причин, таких як роль суб'єкта персональних даних у суспільному житті, буде встановлено, що втручання в його основні права виправдовується переважним інтересом широкої громадськості в доступі до такої інформації, шляхом включення до переліку результатів.